

Sygn. akt V CSK 175/16

POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa Gminy G.

przeciwko J. B.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 października 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego

w (...)

z dnia 4 grudnia 2015 r., sygn. akt V ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie powódka wniosła skargę kasacyjną, a jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołała szereg okoliczności. Pierwszą jest nieważność postępowania, mająca wynikać z pozbawienia strony możliwości obrony jej praw. Miało się to stać przez przysłanie jej zawiadomienia o nieobowiązkowym stawianiu na rozprawie, a zarazem po rozprawie na nieodroczeniu postępowania do czasu zajęcia przez nią stanowiska wobec twierdzeń pozwanego wypowiedzianych na rozprawie. Powódka nie ma jednak racji, brak bowiem obowiązku obecności na rozprawie oznacza, że w razie nieobecności strona godzi się na to, iż nie będzie miała możliwości odniesienia się do twierdzeń wypowiedzianych na rozprawie przez drugą stronę. Prawo polskie nie nakłada obowiązku obrony swoich praw – zarazem jednak dobrowolne (przez niestawienie na rozprawie) niepodjęcie się ich obrony nie oznacza pozbawienia możliwości obrony i w konsekwencji nieważności postępowania. Po drugie, skarżąca wskazała, jakoby na tle tej sprawy występował szereg istotnych zagadnień prawnych wymagających wyjaśnienia. Jednakże co do zdecydowanej większości z nich w żaden rozwinięty sposób, z uwzględnieniem stanowiska doktryny, judykatury, czy potencjalnych kierunków interpretacji, nie uzasadniła swojego twierdzenia o potrzebie zajęcia się tymi problemami przez Sąd Najwyższy – w konsekwencji nie przekonała do przyjęcia na tej podstawie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Szerzej skarżąca odniosła się jedynie do potrzeby wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy podstawy określenia wysokości żądanego wynagrodzenia w razie bezumownego korzystania z gruntu – jej zdaniem decyduje tu wyłączna wola właściciela gruntu. Brak jednak podstaw prawnych do takiego twierdzenia. Choć w tym przypadku nie jest to roszczenie o odszkodowanie, ale o wynagrodzenia z tytułu bezpodstawnego korzystania z gruntu, to w istocie pełni

ono tę samą kompensacyjną funkcję – ma skompensować to, czego strona nie uzyskała, nie mogąc na rynku wynająć nieruchomości. Wysokość żadanego roszczenia musi być zatem uprawdopodobniona obiektywnie, a zgodnie z ogólnymi zasadami (art. 6 k.c.), ciężar dowodu spoczywa na dochodzącym zapłaty. Kwestia ta nie budzi wątpliwości w orzecznictwie i doktrynie, a skarżąca nie wykazała, że jest inaczej (oprócz własnych twierdzeń nie powołała żadnych orzeczeń czy poglądów doktryny).

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.